

stillet i det andet høje Ting, thi dette Forslag byggede paa de allersundeste Principper, idet det var stillet i nøje Tilslutning til Forsikringsystemet. Det er saa meget mere mærkeligt, forekommer det mig, at den højtærede Indenrigsminister saa fuldstændig er gaaet bort fra dette Princip med Hensyn til det her foreliggende Spørgsmaal, som den højtærede Indenrigsminister samtidig angaaende andre sociale Spørgsmaal fremsætter Lovforslag, som netop bygger paa Forsikringsprincippet. Man spørger uvilkaarlig sig selv: Hvad er da Grunden til, at man netop overfor dette Spørgsmaal gaar en anden Vej?

Men naar man fra vort Partis Side ikke er i Stand til at hilse et Lovforslag, som kommer de arbejdsløse til Hjælp, med den Glæde, som vi egentlig burde og skulde hilse det med, er det dog ikke i første Række den Maade, hvorpaa Understøttelsen skal ydes, som er Skyld heri. Dette kunde vi have set bort fra, hvis det foreliggende Lovforslag vilde betyde en Betyggelse for de paagældende, vilde betyde, at der blev ydet disse Mennesker, som gennem Arbejdsløsheden er kommet uforskyldt i Nød, en Hjælp, saaledes som den tiltrænges. Lovforslagets Indhold i Forbindelse med det sene Tidspunkt, paa hvilket det fremkommer, viser, at der fra den højtærede Regerings Side ikke har været synderlig Interesse for dette store Spørgsmaal, og at man i Grunden ikke har nogen rigtig Forstaaelse af, hvor uendelig megen Nød der gemmes bag Spørgsmaalet om Arbejdsløsheden. Dog skulde man synes, at den Krise, under hvilken vi lever, maatte aabne Øjnene for, hvor galt det egentlig er fat. Som min ærede Partifælle (C. F. Madsen), der lige havde Ordet, fremhævede, har Nøden allerede længe været stor, hvilket ikke kan være den høje Regering ubekendt, thi der har været skrevet derom, og ved Finanslovbehandlingens kom man ogsaa meget stærkt ind derpaa. Nu hørte jeg nok, at der, da den højtærede Indenrigsminister fremsatte Lovforslaget i det andet høje Ting, blev sagt, at de Tal, der var Tale om for Arbejdsløshedens Vedkommende i Øjeblikket, i Grunden ikke var saa forfærdelig urovvækkende, naar man sammenlignede dem med Tallene i tidligere Aar og med Tallene i Fjor. Det er ikke rigtigt; der er mere Arbejdsløshed i Aar end i tidligere Aar, men selv om det var rigtigt, dækker det alligevel ikke Forholdet, thi man kan ikke altid lægge det talmæssige til Grund, man maa ogsaa tage Hensyn til Arten, og den Arbejdsløshedsperiode, som vi for Øje-

blikket er inde i, er af den allermest ondartede Karakter, thi den synes ikke at skulle være akut, men tværtimod at skulle blive af meget, meget lang Varighed. Og Forholdet er det, at der er enkelte Fag, som det i Særdeleshed er gaaet ud over, enkelte Fag, som i meget lang Tid har maattet lide under Arbejdsløshed. Nu er det her i Livet saaledes, at naar en Ulykke rammer mange Mennesker samtidig, vil en saadan Ulykke næsten altid kunne paaregne den allerstørste Sympati, vil kunne paaregne, at baade Hjerte og Pung er aabne hos Medmennesker, og dog er det jo saaledes, at hvis et enkelt Menneske rammes af den samme Ulykke, mærker dette enkelte Menneske det akkurat lige saa meget, som hvis han havde været en Æner mellem de mange, men det gaar ubemærket hen. Hvad der gælder her, gælder ogsaa i andre Forhold, det gælder ogsaa overfor Fagene. Det er en dobbelt Ulykke for et Fag at være ramt af Arbejdsløshed paa en Tid, hvor det falder sammen med Arbejdsløshed i en hel Række andre Fag. Det er en kendt Sag, at Arbejdsløsheden ikke altid falder paa samme Tid i alle Fag, Konjunkturernes Stigen og Falden kan være forskellige i de forskellige Fag. Der er Fag, som man allerede for lang Tid siden burde have rakt en hjælpende Haand. Jeg kan saaledes nævne Tekstilfaget, det er vel nok det Fag, som i Øjeblikket er haardest ramt, men det er ikke kommet pludselig, det har gennem lange Tider været ramt meget hardt. Allerede saa tidlig som i Juli Maaned er man indenfor Tekstilfaget begyndt at arbejde paa indskrænket Arbejdstid. Før Arbejdede man almindeligvis 5 Dage om Ugen, for Tiden arbejder man, naar man overhovedet har Arbejde, kun 3 Dage om Ugen. Men der er ogsaa andre Fag. Et Fag, jeg har et særlig godt Kendskab til, Bogtryktaget, har igennem lange Tider haft en Arbejdsløshed, som det ingen Sinde har kendt paa noget andet Tidspunkt. Paa denne Tid af Aaret — det er Fagets Højsæson — plejer der i dette Fag end ikke at være en ledig Mand at opdrive. For Tiden gaar ikke mindre end 15 pCt. af dette Fags Arbejdere arbejdsløse, og dette er endda ikke det mest afskrækkende. Det mest afskrækkende er, at for en Fjerdedel af de arbejdsløse er og har i lang Tid deres løbende Understøttelse været udløbet. Man forstaaer, hvad det vil sige, naar jeg siger, at Bogtryktaget er det Fag, som sikkert har den allermest langvarige Understøttelse af alle Fag, idet der derydes Understøttelse iindtil 160 Dage efter en Anciennetetsskala. Man vil forstaa, at